

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Aturar-se en pregària

En el seu missatge per a la Quaresma d'aquest any 2024, el papa Francesc fa aquesta afirmació ben suggerent: «És temps d'actuar, i per Quaresma *actuar és també aturar-se*. *Aturar-se en pregària*, per acollir la Paraula de Déu, i aturar-se com el samarità, *davant el germà ferit*. (...) Cal desaccelerar i aturar-se. La dimensió contemplativa de la vida, que la Quaresma ens farà redescobrir, mobilitzarà noves energies.»

Certament, anem massa accelerats, a voltes sense respir. Aturem-nos, doncs, en pregària. Atu-

rem-nos però no pas allunyant-nos dels fets de la nostra vida quotidiana, cercant-ne una evasió, volent oblidar-nos de tot i de tothom. Si la nostra pregària és pregària cristiana, a imatge de Jesús que pregava sempre i en tota ocasió, aleshores experimentarem que la pregària «no pot fugir de la història ni dissociar-se de la vida» (Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 2727).

Si la pregària depengués d'una determinada psicologia personal, o d'una educació molt elevada, o d'un estat de vida particular, seria un privi-

legi només propi de persones cultes, de pensadors o poetes inspirats, de personalitats molt reflexives. Però el més important no són pas les tècniques —concentració, meditació, posicions corporals— sinó sobretot la purificació d'actituds —relació, gratuïtat, rectitud d'intenció—. En definitiva, el que és cabdal no és tant enraonar més o menys adequadament, analitzar textos amb enginy, trobar consideracions originals, sinó més aviat deixar-nos prendre per Crist i, com la Mare de Déu, viure amb confiança i disponibilitat plena al Senyor. És davant d'Ell que preguem i no pas simplement pensem, analitzem, revisem o sentim de manera impersonal o introspectiva. Preguar no implica replegar-nos o entotsolar-nos, sinó obrir-nos al Senyor, progressant cada cop més en relació personal amb Ell, d'amic a Amic, comptant sempre amb la seva gràcia, el seu auxili, el seu ajut, el seu amor misericordiós.

Aturem-nos en pregària, sense màscares ni disfresses, des del cor, amb actitud de pobre, de pidolaire, perquè Déu es comunica als senzills, als qui no van inflats per la vida, als qui reconeixen les pròpies fragilitats, contradiccions i febleses, el propi pecat. Aturem-nos en pregària amb la plena confiança de sentir que el Senyor ens estima tal com som i ens somnia millor del que som.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Transhumanisme i la defensa de l'equitat (i III)

L'aliança entre el transhumanisme i el neoliberalisme és, al nostre entendre, letal de necessitat. Si solament poden accedir a les millores les persones riques, seguint la lògica del mercat, es generaran greus injustícies. L'Estat hauria de poder regular i garantir que algunes millores puguin ser accessibles a tots els ciutadans, independentment de quina sigui la seva situació econòmica i social.

Aquesta hipòtesi de treball, però, exigeix un Estat fort i no un Estat mínim, com defensen els ultraliberals nord-americans (Robert Nozick, per exemple, amb la seva teoria del *Minimal Estate*). Un Estat fort ha de garantir l'assistència

social de tots els ciutadans, però també, l'accés a millores biotecnològiques en el cas que siguin possibles. Destriar quines millores pot finançar l'Estat i quines millores depenen de la butxaca de cadascú no serà un tema fàcil i, encara menys, tenint en compte el forat econòmic que representa per a l'Estat del Benestar la cobertura social i sanitària universal.

Els ideòlegs transhumanistes defensen que no es pot prohibir quelcom pel fet que no es pugui estendre a tothom. Seria absurd, per exemple, prohibir l'ús del telèfon mòbil fins que tots els éssers humans en poguessin adquirir un de propi. La desigualtat en l'accés a aques-

tes tecnologies no és, segons ells, una raó per a censurar-les.

Totes les tecnologies han presentat, com a mínim en algun moment de la seva existència, una accessibilitat desigual per causes econòmiques o d'algun altre tipus. El més preocupant fora que aquesta diferència propiciés una situació de dominació d'un grup sobre d'un altre o bé l'exclusió d'un grup del cos social. Segons els ideòlegs transhumanistes socials, cal implementar polítiques estatals per garantir l'accés dels grups més vulnerables de la societat a aquest tipus de tecnologies.

No cal dir que aquesta proposta és benintencionada, però tenint en comp-

te les mancances que pateix l'Estat del Benestar en el present, és difícil imaginar que pugui donar cobertura econòmica a aquest tipus de modificacions quan, de fet, no pot garantir la cobertura de certes necessitats molt bàsiques i transversals.

Considerant la fragilitat de l'Estat del Benestar social, és fàcil imaginar que aquestes modificacions biotecnològiques seran sufragades amb recursos privats, amb la qual cosa s'obrirà una fossa encara més gran entre els ciutadans amb més poder adquisitiu i els més vulnerables.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Detenerse en oración

En su mensaje para la Cuaresma de este año 2024, el papa Francisco hace esta afirmación muy sugerente: «Es tiempo de actuar, y en Cuaresma *actuar es también detenerse. Detenerse en oración, para acoger la Palabra de Dios, y detenerse como el samaritano, ante el hermano herido.* (...) Por tanto, desacelerar y detenerse. La dimensión contemplativa de la vida, que la Cuaresma nos hará redescubrir, movilizará nuevas energías.»

Ciertamente, vamos demasiado acelerados, a veces sin respiro. Detengámonos, pues, en oración. Detengámonos, pero no alejándonos de los hechos de nuestra vida cotidiana, buscando una evasión, queriendo olvidarnos de todo y de todo el mundo. Si nuestra oración es oración cristiana, a imagen de Jesús que rezaba siempre y en toda ocasión, entonces experimentaremos que la plegaria «no puede escaparse de la historia ni divorciarse de la vida» (Catecismo de la Iglesia Católica, n.º 2727).

Si la oración dependiera de una determinada psicología personal, o de una educación muy elevada, o de un estado de vida particular, sería un privilegio solo propio de personas cultas, de pensadores o poetas inspirados, de personalidades muy reflexivas. Pero lo más importante no son las técnicas —concentración, meditación, posiciones corporales— sino sobre todo la purificación de actitudes —relación, gratuidad, rectitud de intención—. En definitiva, lo que es capital no es tanto conversar más o menos adecuadamente, analizar textos con ingenio, encontrar consideraciones originales, sino más bien dejarnos tomar por Cristo y, como la Virgen María, vivir con confianza y disponibilidad llena en el Señor. Es ante Él que rezamos y no simplemente pensamos, analizamos, revisamos o sentimos de manera impersonal o introspectiva. Rezar no implica replegarnos o ensimismarnos, sino abrirnos al Señor, progresando cada vez más en la relación personal con Él, de amigo a Amigo, contando siempre con su gracia, su auxilio, su ayuda, su amor misericordioso.

Detengámonos en oración, sin máscaras ni disfraces, desde el corazón, con actitud de pobre, de mendigo, porque Dios se comunica a los sencillos, a quienes no van hinchados por la vida, a quienes reconocen las propias fragilidades, contradicciones y debilidades, el propio pecado. Detengámonos en oración con la plena confianza de sentir que el Señor nos ama tal y como somos y nos sueña mejor de lo que somos.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Tortosa celebra la fiesta del beato Manuel Domingo Sol

El día 29 de enero se celebró la fiesta del beato Manuel Domingo Sol. A las 12 horas, se celebró en el Templo de Reparación la Eucaristía presidida por nuestro obispo, Mons. Sergi Gordo Rodríguez, y fue concelebrada por el obispo emérito de San Bernardino de California, Mons. Rutilio del Riego; el director general de la Hermandad de Sacerdotes Operarios Diocesanos, Mons. Florencio Abajo; el administrador general, D. José Miguel Martínez; D. Javier Goñi y D. José Ayllón, operarios residentes en Tortosa, algunos sacerdotes de la Hermandad de las Alquerías del Niño Perdido y sacerdotes de nuestra diócesis.

La homilía la hizo nuestro Sr. Obispo, Mons. Sergi Gordo: «Queridos amigos de la Hermandad, mi primera palabra es daros la bienvenida a la diócesis de Tortosa. En esta diócesis estáis en vuestra casa.

»Mi segunda palabra es una referencia a las lecturas de la Palabra de Dios, proclamadas en esta celebración. La primera lectura nos invita a acoger la llamada de Dios que es: un don, una gracia de Dios, porque dice el Señor al profeta: “Te escogí antes de que salieras del seno materno”. La reacción del elegido es humilde ante la llamada de Dios. Pero Dios confía en cada uno de sus elegidos.

»Mi tercera palabra es un recuerdo de vuestro fundador, como amigo y padre de los jóvenes, lo que para mí —os lo confieso— ha sido bastante nuevo.

»Él comenzó la tarea ya en sus años jóvenes. “El beato Mn. Sol —leemos— orientó los pasos de muchos jóvenes de Tortosa, de los que, como seguidor de Jesús, se compadeció por verlos ‘como ovejas sin pastor’”.

»La unión de la cruz y la oración —mi cuarta y última palabra— será breve. En un tiempo en que, en nuestros países de antigua tradición

cristiana, vivimos una fuerte sequía vocacional para el ministerio sacerdotal y para la vida religiosa, vivámoslo como una cruz a compartir con la Cruz del Señor y no dejemos de colaborar en lo que llama “una sinfonía de oración (¡bella imagen musical!)”, ante todo, para recuperar el deseo de estar en presencia del Señor, de escucharlo y adorarlo.»

A continuación, el director general de la Hermandad, D. Florencio Abajo, nos dijo unas palabras de acción de gracias. Antes de despedirnos, cantamos el himno de Mn. Sol, *Falanges Josefinas*. Demos gracias a Dios por esta celebración en honor a nuestro santo tortosino y pidamos por las vocaciones sacerdotales.

María Joana Querol Beltrán

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

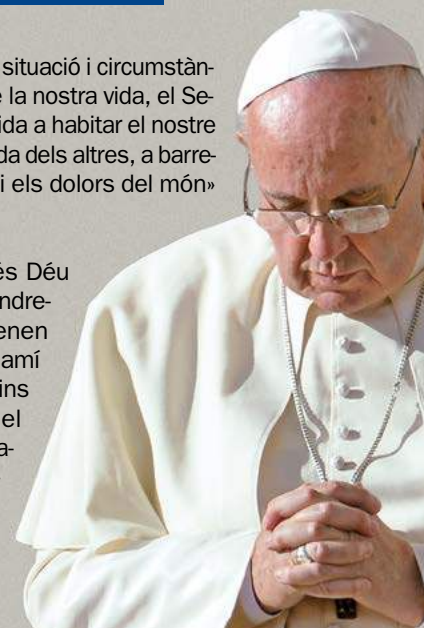

@Pontifex_es: «Per a ser feliços no fa falta ser grans, rics o poderosos. Només l'amor apaga la set del nostre cor, només l'amor cura les nostres ferides, només l'amor ens dona la veritable alegria. I aquest és el camí que Jesús ens ha ensenyat i ha obert per a nosaltres» (7 de novembre).

@Pontifex_es: «Preguem junts pels pobles que pateixen la guerra. Se sofreix tant: sofreixen els nens, els malalts, els ancians, i moren molts joves. No oblidem la martiritzada Ucraïna i pensem en els pobles palestí i israelià: que el Senyor ens porti a una pau justa» (8 de novembre).

@Pontifex_es: «En tota situació i circumstància personal o social de la nostra vida, el Senyor és present i ens crida a habitar el nostre temps, a compartir la vida dels altres, a barrejar-nos en les alegries i els dolors del món» (8 de novembre).

@Pontifex_es: «Només Déu és el Senyor, i de la tendresa del seu amor depenen les nostres vides, el camí de l'Església, els destins de la història. Ell és el sentit de la vida, el fonament de la nostra alegria, la raó de la nostra esperança, el garant de la nostra llibertat» (9 de novembre).

Trobada de delegats de Missions i treballadors de les diòcesis amb seu a Catalunya

Els dies 31 de gener i 1 febrer de 2024, el Santuari de Loreto (Tarragona) va ser l'escenari de la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM), reunit per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes.

Presidida pel bisbe David Abadías, com a bisbe responsable per a les missions de la Conferència Episcopal Tarraconense, la trobada va iniciar-se amb

una pregària per invocar la presència i acompanyament de l'Esperit Sant. Seguidament, es va voler compartir l'estat actual de cada delegació diocesana posant especial èmfasi en el que cadascú pot aportar i compartir al treball conjunt de la SIM.

Seguidament, es dedicà un temps per al tema de la realitat de les dimensions de la cooperació missionera a les nostres diòcesis: present i futur.

A la tarda, Mn. Joan Solé, missioner del IEME i mossèn al bisbat de Girona, va impartir una xerrada de formació sobre «Les noves dimensions de l'animació missionera».

El segon dia d'aquesta trobada, va ser rebre la visita de l'arquebisbe Joan Planellas que va compartir una estona de treball recordant que «l'Església és missionera per naturalesa, la seva missió és Trinitària, el Déu que és amor, que es comunica, que es manifesta i que es revela en plenitud en el seu Fill Jesús és el que anunciem. El primer missioner és Crist, que surt de la Trinitat, que és enviat». D'altra banda, fa èmfasi en la dimensió de la catolicitat, l'anunci és per a totes les persones. En aquest context, es va remarcar la importància d'intensificar la col·laboració entre les delegacions de Missions de les diferents diòcesis i també amb d'altres delegacions d'una mateixa diòcesi per viure plenament aquesta dimensió missionera de l'Església.

Per concloure, es van concretar diverses iniciatives d'animació missionera per continuar avançant en aquest camí a les diòcesis catalanes, entre elles, la celebració del Tren Missioner 2024, el mes d'octubre.

Delegació diocesana de Missions

Exercicis espirituals del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya

Dels dies 28 de gener al 2 de febrer van tenir lloc els exercicis espirituals dels seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, amb alguns preveres i amb els formadors. Van tenir lloc a Jesús (Tortosa), a la Casa de les Religioses de la Companyia de Santa Teresa (Teresianes de Sant Enric d'Ossó).

Van ser predicats pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, amb un re-

corregut que unia el projecte ignasià dels exercicis de conversió i discerniment, amb elements pastorals de la vida sacerdotal dels qui es preparen per a rebre el ministeri.

El darrer dia van tenir l'audició del moviment final de la *Sinfonia núm. 2* de Gustav Mahler, titulat «Resurrecció».

Font: GIEC,

Conferència Episcopal Tarraconense

AGENDA

- ▀ **Dilluns 11**, Teresianes, a les 9.30 h, recés de Quaresma del clergat.
- ▀ **Dijous 14**, Benicarló, a les 20 h, Puja del Cristo del Mar.
- ▀ **Dissabte 16**, Teresianes, Jornada Diocesana de Càritas.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns [lit. hores: 4a setm.] [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea, vg., abadessa de Villavelayo (Castella).

12. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-16]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanés, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / 5,31-47]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

15. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr., de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Agapit (†342),

bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma [lit. hores: 1a setm.] [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jo 12,20-33]. Es poden llegir les lectures del cicle A: Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: 11,3-7.17-20.33b-45)]. Sant Patrici (461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

Diumenge IV de Quaresma (B)

COMENTARI

«Déu envià el seu Fill al món per salvar-lo gràcies a ell»

Escoltem a les lectures d'avui alguns dels textos més extraordinaris del Nou Testament. Jesús a l'evangeli diu clarament: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés sinó per salvar el món gràcies a ell.* La voluntat de Déu és clara: salvar tot el món. Com a Pare amorós, vol que tots els seus fills estiguin amb ell i gaudeixin de la seva mateixa felicitat. I per això ha enviat justament el seu Fill al món. Però Déu ens ha fet lliures; per desgràcia podem dir que no. Per això diu també l'evangeli: *Els qui no creuen ja han estat condemnats perquè quan la llum ha vingut al món s'han estimat més la foscor que la llum.* Déu no força ningú. Però el qui s'aparta de la llum que és Crist només troba tenebres. Però aquesta no és la voluntat, el desig de Déu. Sant Pau a la segona lectura ens recorda també l'amor de Déu: *Déu que és ric en l'amor ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes.* Però nosaltres no tenim cap mèrit; tot és do de Déu: *És per gràcia que Déu us ha salvat... no ve de vosaltres, és un do de Déu. No és fruit d'unes obres perquè ningú no pugui gloriar-se'n.* Déu ens estima gratuïtament, per pur amor seu, perquè nosaltres érem morts per les nostres culpes, no teníem cap dret a la vida. La primera lectura recorda la gran destrucció de Jerusalem i del seu temple: *Els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc als seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos.* Tot això fruit del que diu el començament de la primera lectura: *Tots els grans sacerdots i el poble reïncidien continuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant el temple de Déu.* S'apartaren de Déu i trobaren la destrucció. Per desgràcia nosaltres podem triar la foscor, la destrucció, però això no és el que Déu vol: ell desitja apassionadament salvar tots els homes perquè ens estima.

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reïncidien continuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgés, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.»

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:

Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»